

Csillogás

Törött aszfalt, gaz takarta, ahogy annyi limlomot
a lepusztult játszótéren -
kristályosan csillogott.
Éppen csak a széle látszott, földbe süllyesztetten állt.
Ástam-vájtam, csak nem mozdult
három délutánon át.
Negyedik nap az enyém lett: csúnya, földes, semmi-kő.
Mégfürdettem:
csigaházaz mozaikként fénylett föl a tűnt idő.
Hazavittem. Kéredzkedett.
Újabb három délután. Több szünettel, pihenőkkel
cipeltem át fél Budán.

Felületes szemlélőnek nem mutatja most magát.
Sziklakertben egy a sokból: széles, fehér sziklahát.
Ki hinné el, hogy a szomszéd titkon tőlem lopta el?
De mi tudjuk: ő meg én. Futórózsák rejtekén
az egyik kő csillogása, amíg élek, már enyém.

POLGÁR TERÉZ ESZTER

